

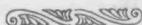
»Kar nazaj v postelj, otrok moj! . . . Prišel bo čas, ko boš lahko vsak dan na prostem in boš lahko lovila citrončke in trgala spominčice in marjetice, kolikor se ti bo le zljubilo . . . Samo zdaj še pohiti pod toplo odejo nazaj — kajne? . . . Ah, Ivanka, jaz in Bog ti želiva vsega najboljšega. To lahko veš . . . To moraš vedeti: zato me ubogaj in pojdi pod odejo!«

»Tako grem, mamica!« se je nasmehnila Ivanka in je vstajala s stola.

»Oh, kako lepo in prijetno je zdaj zunaj!« je kriknila Ivanka. Kriknila je še enkrat in je omahnila na postelj. Mati jo je odela visoko preko vratú, takó da je bolni otrok prav komaj dihal. Toda moralo je biti takó. —

Koncem aprila je pa Ivanka vendarle ozdravela; šla je na pisano polje in v gorkem majniku je že prinesla domov materi spominčic in makov, tistih živordečih, poln šopek. In tudi njena lica so že rdela.

Cvetinomirski.

Bojni vihar.

Čuj. Boben poje nam opolnoči
in votlo grozno v noč buči . . .
Približal se je bojni grom —
gorje zdaj tebi, mili dom.
O, Avstrija, na boj, na boj!
Sovrage imaš pred seboj.
In Ti, premili naš vladar,
oj koliko užil si že prevar,
in koliko izkusil že na sveti . . .
Sovrag ti hoče prestol zdaj podreti — !
Ne boš, sovrag, ne boš nas ti premaгал.
Bog večni bode nam pomagal.
Oj le na boj zoper sovrage —
Naprej naprej do slavne zmagé.

Micika L—č.

